

Krvavá řež na Točně.

Vasil Roman

Igor cestou sklíčeně hleděl pod nohy a pohroužen do sebe přemítal, zda obvinění skončí jen u téhle kvalifikace. Měl obavu, aby nedej bůh, některý z podporučíkových nadřízených nebyl příliš horlivý a nevyšťoural něco na paragraf obecného ohrožení. To by si pak poseděl pěkně dlouho. Ono, napěchovat do těžní nádoby cirkusové slůně není nic pěkného.

Pár desítek metrů od policejní stanice míjel trafikou, když ho z povzdálí někdo oslovil jménem. Zpočátku nerozeznal odkud hlas přichází, ani nepoznal muže, jemuž hlas patřil. Neznámý stal zády k usedajícímu slunci. Musel pořádně zamžikat, přesto chvíli trvalo než osobu poznal. Zpoza stánku na něj mával Zbyšek. Navracený do reálného světa, se na něj usmál a odbočil z chodníku. Poté spatřil, také, opodál o stěnu budky opřeného Ištvána.

„Ahoj, chalani, čo vy tuná?“ zeptal se vesele. Rázem ho tíživé myšlenky opustili.

„Co? čekáme na tebe! Poslušný urychleně posháněl lidi a nás poslal domů. Za dnešek prý máme půl šichty bulku. Narážeci nás do toho namočili. Ten mizera okamžitě sfáral do dolu a začal čenichat, až vyčenichal. Tak jsme se šli vykoupat a teď jsme tady. Řekli jsme si, že tě po tom všem nenecháme o samotě. Jen jsme se obávali, že tě odvezou do blázince na pozorování. Na, posluž si!“ nabídl mu hned půllitrovou láhev s rumem. Nezaváhal ani na vteřinu. Přiložil jí ke rtům a dal si úctyhodný doušek.

„Ty vieš čítať myšlienky! Práve to som potreboval, otca jeho!“ řekl uznale.

„Policajt bol celkom fajn. Pochopil, že sa jednalo iba o recesiú, takže ma poslal domov. Jednoduché to síce mať nebudem, ale je dobré, že sa to obišlo bez psychiatrie. To mi ver! Kašlime však nato, poďme si niekde sadnúť, čo vy nato? Zvem vás, aj keď si budem musieť odopriet pár večeri, ale nech to čert vezme. Nebyť vás, neviem, čo by som si vtedy počal.“

„Dopijeme láhev a jdeme!“ souhlasil Zbyšek.

„Igen, išli, baratom!“ přidal se Ištván.

Nechali láhev kolovat. Když byla prázdná, Ištván jí strčil do koženého okovaného kufříku, který, jako „inteligent“, nosil neustále sebou. Igor se na něj nechápavě zadíval, rum už účinkoval. V takových chvílích začínal být marnotratný.

„Koruna, kamród!“ řekl jen. Zbyšek pokrčil rameny, usmál se a řekl,

„Ištván je šetrný, ten není nikdy bez peněz, takže víš za kým máš jít půjčit, jestli ti někdy pochybí.“

„Budem ženit' a peníze málo,“ vysvětlil ušklíbající se Ištván. S chuti se jeho poznámce zasmáli a pak zamířili k Točně.

Točna, pajzl čtvrté cenové skupiny, vděčila svému názvu neznámému štamgastovi od Kulhavého Arnošta, který prý kdysi dávno prohlásil: Jsem ochlastá, vyvrhel, špinavec a budižkničemu, takže by mě teoretický nemělo nic překvapit. Ale omyl panové, jen co nahlédnu do Jednoty a uvidím tam ty přechlástané, ospalé ksichty, otočím se a utíkám. Zkrátka, je to pro mě točna.

Konzumenty v této zpustlé, zatím nezprivatizované hospodě byli, s občasnou obměnou, tytéž hosté- příživníci, příživnice, polapení i prozatím nepolapení zloději, neurvalí úchylové, zneuctění manželé propadlí pití, domnívající se, že mimo ženiných vnad už nemají co ztratit, a podobné existence, kteří se navzájem znali jako své boty. Takže, jestli se zde objevil někdo cizí, okamžitě se stal středobodem zájmu nad zvětralým radegastem klimbajícího osazenstva, které pookřálo, jakoby ho polil živou vodou.

Jako vždycky i dnes byla knajpa zaplněná jen z poloviny. Trojice zamířila k volnému stolu u výčepu, aby to měla, co nejbližší. Stálí návštěvníci se tomuto místu vyhýbali. Jednak proto, že část z nich mněla u otrlého personálu dluhy a proto nechtěli být na očích, nebo jen z důvodu, aby byli co nejdál od osoby jež kladla otázku: Dáš si vole ještě jednoho macka?

V případě trojice havířů, tahle otázka nepadla. Igor hned za chodu poručil tři piva a tři velké panáky rumu. Vychrtlý výčepní s beďáry na obličejích, s povadlým pohledem neduživce, nechal strupy na pokoji, utřel si pazoury do ušmudlané, duhovými barvami zářící, původně bílé zástěry a začal čepovat. Jeho vzhled dokonalé ladil s vrzajícími židlemi, špinavými ubrusy a se začouzenýma zdmi místnosti, v koutech u stropu ozdobených pavučinami aklimatizovaných pavouku. Ale trojice měla jiné potřeby než hodnotit vzhled hostinského a jeho panství. Kdyby čepoval třeba velbloud, a po stole se proháněli housenky, v této fázi dne by jim to vůbec nepřipadalo podivné.

Když měli za sebou šesté kolo piv a rumů, v místnosti se už zešeřilo a lidské stíny se začínali stahovat k jejich stolu. Nejdříve si přišla pro oheň Straka Ilona, za ní Nahrbený Pes. Břichomluvec, který se klidně mohl jmenovat šimpanz, se přišel slušně zeptat kolik je hodin. Přišli, ale neodešli, každý z nich si přitáhl židli a nenápadně u stolu zůstali.

„Já bych s tebe vyhnala duši, třeba jen za pusinku, ale tady Nahrbený Pes,

by asi nesouhlasil,“ šeptala do ucha Ištvánovi Straka Ilona, když se u stolu udomácnila.

„Ty jsi takový slad'oučkový bonbónek. Tak noblesní a kurážný, hotový čertík. Já bych tě vycucla jak malinu myšulko, ale jak už jsem říkala, Nahrbený pes má zásady, takže pokud bys doopravdy chtěl rozkuráženou čertici na stojáka, musel bys nám zaplatit alespoň dvě rundy a jedny startky. Rozumíš t'utinku?“ sváděla ho Siréna nestydatě. Ištván, který i bez ní měl čertici od alkoholu, také ctil zásady. Uhýbal před ní, a odstrkoval jí seč mohl. Ona ale vytušila, nebo odhadla šestým smyslem, přesto, že prozatím platil Igor(nebo právě proto?), že nejspíš natrefila na truhličku plnou zlaťáčku.

„Jestli si myslíš, že tě lakují, tak pojď, a to hned! Zaplatíš pak!“ dotírala neodbytně. Ištván, elegantním coulem, tak trochu namyšlený na svůj vzhled, se ale odmítl na ní třeba jen podívat. Stačil mu jediný zkoumavý pohled, kdy si přišla připálit cigaretu, aby znechucen dostal z jejího kníratého, vrásčitého, výstředně zmalovaného obličej, nezřízeným způsobem života sešlé čtyřicátnice, alespoň na půl roku averzi vůči sexu vůbec.

Když už měl dost její vlezlých návrhů, přenesl si židli mezi Zbyška a Břichomluvcem a nasával jako dán. Straka se urazila. Pohlédla významně na Nahrbeného Psa a souhlasně pokynula hlavou. Ortel byl vyneseno.

Jen co se, za několik minut Ištván odpotácel na záchod, pozvedl se i Nahrbený pes. Za ním se nenápadně vytratila zhrzená milovnice. Zbyškovi, trénovanému alkoholikovi, ačkoli pil jako ostatní, neunikli její dřívější, podezřelé, sexuchtivé námluvy. Měl podezření, že Ištvánův postoj přinese jen nepříjemnosti. Teď, jak se zdálo, se tušení počínalo naplňovat. Omluvil se Igorovi, opilecký rozvláčně rozebírajícímu s Břichomluvcem jeho, v opilosti nejoblíbenější téma - literaturu, a odebral se na průzkum. Ti dva měli jiné starosti:

„Z toho vyplývá, že kdybychom se tady nedej bůh s někým porvali a ty bys napsal – mlátili jsme se hlava nehlava, tak jak už to v podobných hospodských rvačkách bývá - tak by kritik umístění scény označil za klišé?“ Břichomluvec zamyšleně uzavřel Igorovu přednášku otázkou.

„Jasně! Protože podle kritiků se v hospodě prát nesmíš a basta! Vycházejí ze zkušenosti, z čí, to nevím, která říká, že hodně slabších autorů lacině sahá po kulisách hospody,“ odpověděl Igor, obrátil do sebe štamprli a zapitvořil se.

„Ty to nějak motáš. Klišé bude něco jiného! Já si myslím, že by se o klišé dalo mluvit, kdybys napsal něco ve smyslu – rvali jsme se statečně a přesto dopadli, jako sedláci u Chlumce. Ale stejně, kdyby bylo jak říkáš, tak kde se

podle nich máme prát? Vždyť já jinde než na pracák, sociálku a do hospody nechodím. To bude nějaký nesmysl. Já tomu nevěřím, že mohou být tak pitomí...“

„To by ses divil...“ přerušil ho divoce Igor,

„... co těm chodí po rozumech. Já to vím! Už mi vrátili nejednu věc s dovětkem mezi řádky, že je to levičácký paskvil. Přitom, jsem skálopevně přesvědčený, že to napsali, buď z politické předpojatosti, protože každý za někoho kope, hlavně však kopou do pravdy, nebo ze závisti. Jednoduše nemohou strávit, že mám lepší nápady než oni i když jsem nevystudovaný. Proto se nedívají, lépe řečeno, nehledají ducha příběhů v mých pracích, ale hledají politické ptákoviny a duchy v pravopisu, jako například chybějící tečku, vykřičník a tak dále. Už to svědčí, že nemají dostatek nadhledu, odstupu a fantazie, okamžitě si příběh už při čtení před očima přehrávat jako film v jeho skutečné podobě bez zaměření se na malichernosti...“ Na chvíli zmlkl, vykroutil si kníry, zamžoural a hlava mu klesla na par vteřin nad stůl. Ihned se vzchopil a klimbajíc hlavou požádal výčepního o další piva a štamprlata a pak pokračoval,

„...Kde to...?...Aha...Ale pojďme zpět k tomu klišé. Kdyby ses porval třeba v kostele u rakve s nebožtíkem při pohřbu, ve frontě na sociálce, nebo na radnici při vítání občánků, to by už bylo něco jiného. To kdybych zaznamenal a k tomu barvitě nadsadil, jak tě truchlící zkopali do krve, pak bych byl označen za originálního, neotřelého mistra. A já bych přemýšlel zda nemám po způsobu truchlících zkopat je,“ zakončil Igor bojovně, zakulil očima a bouchl do stolu.

„Zase si pleteš hrušky s jablky, ale mluvíš jako kniha! To jo, to se musí uznat...“ odporoval i lichotil mu podlézavě Břichomluvec.

„Cože? Tak se pochlub, kolik toho máš odkrouceného a přečteného v kriminále, že jsi takový genius?“ zareagoval Igor popuzeně a v rozčílení pevně sevřel jak čelisti, tak pěsti.

„Jen třiapůl roku...ale i bez toho něco vím. Právě proto stejně nevěřím tomu, co říkáš...“

„Ptám se kolik knížek jsi zmáknul.“

„No...kolem deseti...“

„Tak se běž vycpat, vole! Já za osm měsíců, možná desetkrát tolik, blbečku!“ rozeřval se Igor.

„Jen klídek! Klídeček, kamaráde! Vždyť jenom diskutujeme ne? Takže pokud to bereš, mohu říct svůj názor, ne?“ krotl ho smířlivým tonem

Břichomluvec. Prozatím v sobě neměl svoji dávku alkoholu, nervózně si mnul čtrnáctidenní šedivé strniště. Kdyby ji měl, už dávno by bylo po diskusi, Igor by schytl pěstí do zubu.

„Piješ moje pivo? Piješ! Tak tancuj jak já pískám! Rozumíš, chytráku!“ usadil ho Igor. Břichomluvec se zavrtěl na židli, podíval se na hladinu moku ve sklenici, která už byla jen centimetr ode dna. Protože měl pivo raději než čest, sklopil oddaně hlavu, laserové paprsky zloby z očí vypustil pod stůl, a před sebe vystrčil špinavé tlapy v obranném gestu.

Uplynulo pár sekund od tohoto okamžiku, když se ze záchodků vzdálených od stolu sotva deset kroků, znenadání ozval ohlušující rámus a vzápětí výkřiky. Čeládka v místnosti ve vteřině zkameněla. Všechny oči se upřeli na dveře, za nimiž v úzké chodbičce vedle sebe, byli umístěny jak mužské tak ženské záchody.

Igorovi přes množství alkoholu v hlavě, náhle svitlo. Rysy v obličeji mu ztvrdly jako vždycky, když byl pořádně dožraný. Podíval se vražedným pohledem na Břichomluvce. Ten pokrčil rameny, vzdal se naděje na další pivo a s úsměvem vítěze zafilozoval,

„Nedej Nahrbenému psovi kost, stane se z něj bestie.“

„Takže ty si tiež lúpežníkom? Teda počúvaj, otca ti naháňam! Nedaj mojím kamarátom pokoj a beštia je zo mňa,“ rozohnil se Igor a hned, aniž tázaný stačil, coby jen ceknout, zasadil mu nečekaně úder popelníkem do obličeje. Prudká, překvapivá rána kolegu literáta vymrštila ze židle. S rozetnutým obočím, které prozatím nestačilo pustit ani kapku krve, se svalil mezi nedopalky a plivance na podlahu. Hospoda vyjekla hrůzou. Ale k Igorovu zděšení, Břichomluvec ležel jen pár sekund. Zařičel jako raněný lev a akrobatický se z podlahy vyšvihl na nohy. Igor zcepeněl. Takového nezmara opravdu nečekal. Pak si ale všiml, že úder přece jen zanechal stopy, poněvadž hned po prvním kroku bojechtivec zavrával. To Igorovi dodalo odvahy, bleskově strhl z poličky vedle pultu Ištvánův kufřík a rozběhl se jako beran proti protivníkovi.

„Ted' se předved', šimpanzi!“ křik posměšně, poté mu vši sílou horizontálně, po způsobu sázení chleba do pece, nasázel kovový roh kufříku do nosu a horní části chrupu.

Křupavý zvuk praskajících zubů a cinkot tříštěného skla ubohých sesbíraných Ištvánových láhvi Igora ujišťovali, že tuhle zdařilou pecku sotva ustojí. Taky se tak stalo, Břichomluvec převrátil oční bulvy v sloup, vypustil z úst táhlé óóóh, pokrčil se v kolenou a spadl na podlahu jako střelený kanec.